

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania P.S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Warszawie

o zasiłek chorobowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 15 października 2025 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 8 kwietnia 2024 r., sygn. akt XIV Ua 38/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 8 kwietnia 2024 r., XIV Ua 38/23, oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie z 31 maja 2023 r., VII U 420/18 zmieniającego decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Warszawie i przyznającego odwołującemu się P.S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 11 do 15 lipca 2018 r., od 17 lipca do 9 września 2018 r., od 10 do 19 września 2018 roku oraz od 22 do 30 września 2018 r.

Organ rentowy zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w części. Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W ocenie organu rentowego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych w kwestii

podlegania przez odwołującego się dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, które mogłyby stanowić podstawę do uznania, że decyzja Zakładu jest błędna w tym zakresie. Zdaniem organu rentowego odwołujący od 5 kwietnia 2018 r. nie podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, i była to kwestia, którą należało wyjaśnić przed wydaniem orzeczenia zmieniającego. Tymczasem Sądy obu instancji nie ustaliły czy odwołujący się opłacił należne składki za ten okres i tym samym nie poczyniły kluczowego ustalenia, które mogłoby stanowić podstawę do zmiany zaskarżonej decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Powołując się w skardze kasacyjnej na przesłankę przedsądu, jaką jest jej oczywista zasadność, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września

2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 Nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący organ rentowy nie wykazał istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Nie uzasadnił bowiem w stosownym wywodzie, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, zaś swoje wywody oparł w przeważającej mierze na kontestowaniu ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Dodatkowo w sprawie zabrakło proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiało, że miarodajne były ustalenia faktyczne oraz ocena prawna, iż brak było podstaw do przyjęcia, że odwołujący się nie podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z innych przyczyn, niż wskazane w zaskarżonej decyzji. Brak prawa do zasiłku chorobowego nie jest bowiem równoznaczny z brakiem podlegania temu ubezpieczeniu. Ponadto organ rentowy nie wydał decyzji w przedmiocie niepodlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. W takim stanie rzeczy wskazać należy, że celem

procedury kasacyjnej nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że w sprawie nie występują powołane przez skarżący organ rentowy przesłanki przedsądu, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]